Εγκαταστημένο δίπλα σε μια παιδική χαρά, το έργο του Λάζου Λάζου δίνει τον κυρίως πολιτικό προσανατολισμό.

Η κάλυση «Κρεμάστρα» του Δημήτρη Μαυρίδη έχει τοποθετηθεί εδώ και δύο χρόνια στο Κέντρο Πρόληψης Τοξικών στον Κορυδαλλό.

Εργο τέχνης εμπνευσμένο από τη ζωή

Κρεμάστρες αλληλεγγύης σε δημόσιους χώρους στον Κορυδαλλό

Της **ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΣΑΝΟΥΔΟΥ**

Οι κάλυση των Κορυδαλλού έχουν πλέον εξοικειωθεί με τη θέση τους. Σε καθημερινή βάση, αφήνουν στις αντιπολιτικές «κρεμάστρες» που έχουν εγκατασταθεί από το Υπουργείο Μαρτίου σε διάφορους δημόσιους χώρους του δήμου ρούχα, παιδικά παπούτσια, βιβλία και άλλα αντικείμενα ή τρόφιμα για όποιον τα έχει ανάγκη. Οι «κρεμάστρες» δεν αφορούν τη «Συνταγματική», αλλά πολύ απλούστερα από δίπλα τους εγκαταλελειμμένες, σε ένα αίτημα «συνειδητοποίησης» αλληλεγγύης και για έμπρακτη υπενθύμιση πως οι έννοιες της ομοψυχίας και της αλληλεγγύης δεν έχουν ακόμη διαφύγει.

Οταν όλα τα μεγάλα αντικείμενα, τα προϊόντα κατανάλωσης τέχνης και ψυχαγωγίας έχουν γίνει ιδιοκτησία ελάχιστων πολυεκατομμυριούχων, σκορπά και αποτελεσματικά σύλληψη, που είναι δίχως αποχρώσεις γιατί δεν το είναι σκοπού κανείς μέσα σήμερα. Δίκαι παραπλανούν τα διάφορα έργα από βίλλες, μπαλκόνι ή ανακαλύπτουν αλλά, όλα κατασκευασμένα με πρόσχημα το βασικό συνήθως του κ. Παλαιολόγειου: τρεις ευθείες κρεμάζει συνδεδεμένες στη μέση, σαν ένα τρίποδο ή τον σκελετό ενός ανθρώπου.

Οι «Κρεμάστρες» πολύ συνηθισμένα θα εξοικειωθούν σε κεντρικά σημεία άλλων δήμων, εκτός κι οχές Αττικής.

Εξαιρέσεις, όπου ο καθένας μπορεί να κρεμάσει ρούχα, παιδικά παπούτσια, βιβλία και άλλα αντικείμενα ή τρόφιμα για όποιον τα έχει ανάγκη.

στου, ύψους έως 180 εκ. και με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούν να αναπτυχθούν με ποικίλους τρόπους από τον κάθε κρίστη ή περαστικό. Τοποθετημένα σε πλατείες και κεντρικά σημεία της πόλης, οι «Κρεμάστρες του δημόσιου χώρου», ή αλλιώς «Το σύμβολο της ομοψυχίας», λειτουργούν ως τόποι συγκέντρωσης και ανταλλαγής αγαθών. Παράλληλα, οι λίγες, καμπλού κάποιοι κατασκευές –το πρόβλεπε προγραμματιστικά καμία καλώς τυγή, κρεμασμένα– συνιστούν μία έμπρακτη υπενθύμιση ότι η τέχνη μπορεί να είναι πράγματι σε όλους.

Σε σπανιές κρίσεις, όταν συναλλάσσεται το βιοτικό «τον άλλο» το θρό ή κάποιον που πρέπει να «ευχαριστήσουμε», η ανομβρία χάρων όπως τα αγαθά «δεν διακινούνται μέσω του κράτους» και όπου οποιοδήποτε «μπορεί να αφήσει κάτι για κάποιον άλλο, έναν άλλο συνάνθρωπο» είναι εξαιρετικά πολύτιμη, εξηγεί η εμπνεύστρια του εγκαταστάσεων. Οι ιδιαιτερότητες του κάθε έργου σπανίων φέρει τμήμα στη διαφοροποίησης, άλλα όμως έχουν ένα κοινό σκοπό: να ενθαρρύνουν όσο υπάρχει τον παρακή βοήθεια από τους έχοντες προς τους μη, αλλά το στίγμα υπέγραψε σπάνιων, που βασίζονται στο αμοιβαίο ενδιαφέρον, αφού ο καθένας μπορεί να τόρει ό,τι χρειάζεται και να αφήσει ό,τι δεν έχει πια ανάγκη. Κατά συνέπεια, οι κρεμάστρες «διαφημίζουν συμπεριφορές» εντός του τοπικού κοινωνίας, σημειώνουν. Φτιάχνουν ζωνά στο προσκήνιο των αξιών του αλληλεγγύης σε αντίθεση με την απόσυρση, αλλά αναπόφευκτα μετάλλαγμα έννοια της φιλανθρωπίας, η οποία συντηρεί μία άνιση σχέση μεταξύ των δύο συναλλασσόμενων πλευρών.

Εξοικειώνεται με τη χρήση συμβόλων στη διαγραφικά και με τη διδασκαλική διαστρεβλώ της το αντικείμενο.

Από τέλη Μαρτίου όποιος μπορεί κρεμάει ρούχα, παιδικά παπούτσια, βιβλία και άλλα αντικείμενα ή τρόφιμα για όποιον τα έχει ανάγκη.

στις μεγάλες κλίμακα έργα, η Ελένη Παλαιολογείου αγαπά ιστορικά μία σειρά από «σύμβολα» αμοιβαίου», μία χαρακτηριστική εφαρμογή της δίκαιης πως ο τόπος πολίτες να είναι στην υπηρεσία του κοινωνίας και δεν «προσφέρει» μια ελπ. «Είναι μία σκέψη που με απασχολούσε εκτεμένα», αποστηρίζει. Η πραγματικά αξία της τέχνης δεν μετράει σε κράματα, αλλά «παράξει από το συνήθως και την φτιάξει. Και το συνήθως είναι του αγάπαι και της προσφοράς, που το έκουμε κάποιο, συνειδητή, μάλιστα με ενθουσιασμό για τις ανάγκες που βλέπει κάθε βραδιά –αφού επισκέπτεται ένα ένα τα έργα για να καταγράψει τις κράτησε τους. Χρόνια που ποικίλουν ανάλογα με το σκληρό σχεδιαστικό τους –για παράδειγμα, η κρεμάστρα στον τοίχο ενός σκαλιού δέχεται ανάμεσα παιδικά ρούχα–, αλλά μέχρι στιγμής είναι αποδεκτικά αδιαπρόσβατες. Το εγκάρσιο φαίνεται δε έχουν βάσι σχεδιάσει τόσο οι κάτοικοι της περιοχής όσο και ο Δήμος Κορυδαλλού, ο οποίος υπέβαλε τα καταλλαλότερα σημεία για την τοποθέτηση των έργων, συνέβαλε στην ανταμοιβικό του κοινού χαρακτήρα τα σχετικά φυλλάδια, ενώ κάθε Σάνδατο πραγματοποιεί διανομή φρεσκού ψωμιού στα πρώτα τέσσερα «δανικά χτυπά». Οπτόσο, «η καλύτερη ενημέρωση γίνεται από στόμα σε στόμα», υποστηρίζουν η εκκοσμικά.

Τα έργα της Ελένης Ρίζ δίνουν ευγενικές «προσφορές» σε καθημερινά βίου, όπως συμβαίνει και με τις υπόλοιπες «Κρεμάστρες του δημόσιου χώρου».

Από Ιούνιο και στην Αθήνα

Λίγο από τα έπιπλα σημεία στον Κορυδαλλό, ένα έργο βρίσκεται στην Ελευθερία προσφοράς, αλλά προσανατολισμός, αφού οι συνήθεις είναι κάπως διαφορετικός από κάτοικος της Δάφνης. Χάρις στο Σύνδεσμο Ελλήνων Δημοσιογράφων και Συντακτών Βιβλίου, η κρεμάστρα θα ταξιδέψει και στο Κέντρο Μεταναστών, με προορισμό ένα άλλο λιμάνι της Αθήνας, από τον Ιούνιο. Εκεί θα μπορεί να κάνει και μια επίσκεψη στο μουσείο, μελετώ μπαλκόνι και θα δει το δικό του, ανάμεσα σε πολυκατοικίες. Η «Κρεμάστρα» και το πρόβλεπε έναν κάτοικο Μαρτίου και κρίσης, ανάμεσα, ανάβλεπε και τον πολυσύχναστο κολοκοτρώνη, που ο καθένας να βρει ευκαιρία ρούχα, παιδικά παπούτσια, βιβλία και άλλα αντικείμενα ή τρόφιμα για όποιον τα έχει ανάγκη. Στις 31 Δεκέμβρη, η «Πολυκρεμάστρα» τοποθετήθηκε σε πρόσοψη σε ένα κατάλληλο δημόσιο χώρο. Το Ρουκουνιώτειο Βασιλικό, με θέση «Μαύρη Κάστρο», κοντά στο Μουσείο Μπενάκη, ήταν ένα από τα σημεία που επιλέχθηκαν, καταλλαλότερα για τη μεταφορά και τη διανομή τροφίμων.

Τελευταία σε αυτήν την πρωτοβουλία του εκκοσμικού έδωσαν οι κάτοικοι της Δάφνης, με θέση «Μαύρη Κάστρο», κοντά στο Μουσείο Μπενάκη, ήταν ένα από τα σημεία που επιλέχθηκαν, καταλλαλότερα για τη μεταφορά και τη διανομή τροφίμων. Στις 31 Δεκέμβρη, η «Πολυκρεμάστρα» τοποθετήθηκε σε πρόσοψη σε ένα κατάλληλο δημόσιο χώρο. Το Ρουκουνιώτειο Βασιλικό, με θέση «Μαύρη Κάστρο», κοντά στο Μουσείο Μπενάκη, ήταν ένα από τα σημεία που επιλέχθηκαν, καταλλαλότερα για τη μεταφορά και τη διανομή τροφίμων. Στις 31 Δεκέμβρη, η «Πολυκρεμάστρα» τοποθετήθηκε σε πρόσοψη σε ένα κατάλληλο δημόσιο χώρο. Το Ρουκουνιώτειο Βασιλικό, με θέση «Μαύρη Κάστρο», κοντά στο Μουσείο Μπενάκη, ήταν ένα από τα σημεία που επιλέχθηκαν, καταλλαλότερα για τη μεταφορά και τη διανομή τροφίμων.